

Vervolg dag 14 : High Tea bij Beatrice.

Fr. John, (een onverwachte bezoeker uit het bisschopshuis) was doodmoe en viel af en toe zelfs in slaap. Hij wilde naar huis maar als gast kon hij niet als eerste opstappen. Dat zei hij me toen we nog aan de thee zaten! Hij zat vastgebakken aan dit feestmaal. Arme kerel. En Beatrice ging maar door. Ze is onuitputtelijk en erg dwangmatig "happy" terwijl het toch ook voor een heel groot stuk echt is, wat ik ken van als ze ontspannen is en niet in een rol bezig is, zoals nu als gastvrouw met het onverwachte bezoek van een voor haar moeizame bezoeker (hoorde ik later) in de vorm van deze priester die in het huis van de bisschop woont..

Na al dit eten kwamen de bananen, de mango's en de sinaasappelen. Ieder kreeg weer alles op een bord uitgesteld met de boodschap "opeten!" De fles witte wijn raakte niet op. Simon (de parochiepriester) had zelfs in zijn hele leven nog geen druppel wijn op! Erg westers is het toch wel. Eindelijk om 21.30 uur ging het gezelschap weg.

Ik dacht dat ik me nu langzaam wel kon terugtrekken. Na de afwas natuurlijk. Ik kreeg een kom heet water en waste me. Ik had mijn nachtopon al aan en toen kreeg ik te horen dat de kinderen voor me wilden zingen en dansen. Lieve God. Ik dus maar mijn peignoir aan. Zeven, acht en tien jaar waren ze en dat na 22.00 uur in de avond! Er was geen ontkomen aan. Marc, Beatrice's broer (de hoofdcatechist van de parochie) is rond de 40. Hij zingt en klapt net zo hard mee en net zo gedreven als Beatrice. De hele grote bezoekersruimte hangt vol met heilige teksten, posters van Jezus, de heilige Familie, compleet met klok in het midden, foto's van pa en ma, een oom, zes foto's van Beatrice (steeds met doktoren en andere blanke vrienden uit het medische circuit, in Duitsland vooral). Steeds zingen, en herhalen: "Jesus loves me" en dan na ieder vers klap je tegen de handen van je voorganger. Even is dat wel leuk, maar het gaat maar door en door. Je kan er zelfs van in een trance raken lijkt me zo. Op een gegeven moment voegden drie volwassen vrouwen zich bij de groep, ook om mee te zingen en te dansen. Nu was het intussen 23.30 uur. Toen kwamen de gebeden. Onze Vader en Weesgegroet in het Engels en daarna kreeg ieder een beurt om spontaan wat te bidden en Beatrice was de laatste. Ik, onnozele, denk dat het nu was afgelopen. Nee, want toen kwam ieders naamheilige aan de beurt. Daarna weer de slotdans en eindelijk..... daar ging de groep weg door de deur de nacht in! Over aanpassen en je grenzen verleggen gesproken! Nou, ik heb genoeg praktijk!!

We praatten nog wat na, want morgenvroeg moet Beatrice naar de vicaris-generaal in Bungoma. Ze was sinds kerstmis thuis gebleven omdat ze doodmoe was, uitgeput zeg maar. Intussen is de Amerikaanse 70-jarige medische coördinator voor het bisdom (die in de plaats was gekomen van Dominica, een MMZ-medezuster) zonder enig overleg en zonder opvolger opgestapt. En Beatrice vreest dat haar nu gevraagd gaat worden deze functie over te nemen, naast al het vele en zware werk wat ze al heeft. Ze wil het niet.

Toen kon ik eindelijk naar bed. Doodmoe.

Twee weken in Kenia! Ik heb geen oog dicht gedaan deze nacht. Te moe en zo warm. Er kon niet geventileerd worden met al dat bezoek. Maar goed.

Samen ontbeten en een lang gesprek gehad over familiy planning, hoe ze het in de groepen en in het bisdom nu aanpakken en het gebruik van condooms. Ook over de surveys die ze had gehouden in het bisdom over de werkzaamheid en wenselijkheid van de Natural Family Planning methode. Vroeger gebruikten de vrouwen, zo vertelde Beatrice, in dit gebied kralen aan een snoer om hun middel. Rode kralen voor de menstruatiedagen, groene voor het "regenseizoen" en witte voor de piek van hun vruchtbaarheid. Als die dagen waren aangebroken gingen veel vrouwen er vandoor om bijv. familie te gaan bezoeken. Ze kenden dus allang de Billings-methode zoals die later vanuit Australië naar Afrika overkwam.

Er is onder de bevolking een groot verzet tegen het woord "planning". De mensen hebben liever het woord Family Life zoals trouwens dit programma nu overal in het land bekend is.

Aangaande condooms: ze zijn in Kenia van uitermate slechte kwaliteit. Veel mensen zijn diep gekwetst en wantrouwig geworden omdat ze ondanks condoomgebruik toch aids hebben doorgegeven of gekregen. Beatrice vertelde dat ze in een bijeenkomst de vrouwen gevraagd had voor de volgende keer condooms van huis mee te brengen om ze te testen. Ze vulde ze op met water en hing er toen 20 aan een lijn. Die waren na een uur leeg!! Beatrice liet dat aan een arts in Nairobi weten. Hij durfde dat in Nairobi op te brengen in een medische bijeenkomst. 's Avonds had hij zijn ontslagbrief op zijn bureau liggen! Ook hier weer: corruptie en barre praktijken.

Na het ontbijt kwam er ineens een groene Suzuki uit de garage. Beatrice's vakantie zit er op en ze moet zich gaan melden. Het is intussen 9.30 en ze moet nog twee uur rijden! Tja, Afrikaanse tijden worden aangehouden en als excuus: ze heeft een bezoeker. Beatrice hoopt ook de bisschop nog te ontmoeten. Beatrice had een klein meisje gevraagd om met mij een lange wandeling te maken langs alle shamba's, maar ik heb dat nog gelukkig via haar af kunnen wimpelen, want ik moest echt rusten en naar bed.

Ik had nu een hele dag voor me alleen, slapen en wat lezen en dat deed me veel goed.

Rond het middaguur at ik een boterham en wat fruit dat Beatrice had klaargezet als goede gastvrouw (want alles zit hier achter slot en grendel!). Na dat enorme feestmaal van gisteravond wilde ik maar heel weinig eten.

Maar daar was opeens het meisje Nellie (een achternichtje van Beatrice) uit het bediendenhuis met een pan soep, kip, rijst enz. Ik zei maar dat ik een "upset stomach" had en onmogelijk iets durfde te eten. Gelukkig werd dat geaccepteerd. Toen ging zij haar bordje in het andere huis halen en ik zei dat zij dan maar goed moest opscheppen. Dat deed ze dan ook. Ze vroeg of ik voor haar een "penfriend" in Nederland wilde zoeken om de "tijd te doden". Ze is sinds oktober klaar met haar laatste klas middelbare school, heeft examen gedaan, maar krijgt geen diploma omdat haar vader de laatste 10.000 shillings niet betaald had. Heel sneu voor haar. Maar was ze nu aan het proberen dat ik dat voor haar zou betalen? Ik denk het. Ze hoopt naar de universiteit te gaan maar er zal vast geen geld zijn voor haar droom. Ik vroeg of Beatrice dit allemaal wist. Ja, dat deed ze en ze zou helpen als ze kon. Haar lot is het lot van heel veel jonge Kenianen. Ze is 17. Ik vroeg of ze niet kon

gaan werken in Misikhu. Daar had ze nog niet aan gedacht. (Het probleem met jonge meisjes is dat ze meteen sexuele diensten moeten verlenen, maar er moet toch iets te vinden zijn waar ze voor vrouwen kan werken?) Ze had ook nog geen identiteitskaart, zonder welke je niet kunt werken. Die kost 200 shillings. Maar duizenden jonge Kenianen kunnen tengevolge van een corruptieschandaal geen ID kaart krijgen!! Arme Nellie. Ik heb wel met haar te doen.

Het is vier uur. Het wordt weer donker en het rommelt. Zal Beatrice met de regen in huis vallen?

Hoei! Het is nu tien over vier. Ineens kletteren de regenstralen als keien op het golfplatendak. Het is zomaar ineens koud. Zalig!